

הפטרה

להצלחת חבורת "לסמוך על תהליך"

“

Week 134

Topic

ספר הפטרה

”

HAFTARAH

The Shulhan Aruch (Orah Haim 284) writes that after the Torah reading on Shabbat the congregation reads a selection from the Nebi'im (Prophets) related to the content of the Torah reading, which we commonly call the Haftara.

The Mishna Berura (Rav Yisrael Meir Kagan of Radin, 1839-1933) explains that the practice of the Haftara reading was enacted during the time of Antiochus' rule over Eretz Yisrael, in the time of the Hashmonaim, when the Jews were not allowed to conduct the public Torah reading. The Haftara reading was instituted so that the people would remember the Torah reading through the reading of a portion from the Nebi'im that relates to the content of the weekly Parasha. This became a beloved practice and was thus continued even after the decrees were no longer in place. Unfortunately, many people grow weary and impatient by the time the Torah reading ends, and do not pay attention to the Haftara reading. One must ensure to follow the Haftara reading in a Humash, and should certainly not engage in conversation during the reading.

**שולחן ערוך אורח חיים הלכות
שבת סימן רפד -סעיף א-
מפטירין בנביא מענינה של
פרשה**

משנה ברורה רפד סעיף א (ב)
בנביא וכו' - והטעם מפני שפעם אחת גזרו גזירה על ישראל שלא יעסקו בתורה וקראו בנביאים שבעה וברכו עליהם כנגד השבעה שהיו צריכים לעלות ולקרות בתורה ולא היו קורין עם כל אחד פחות מג' פסוקים והרי בין כולם כ"א פסוקים לכך אף על פי שהגזירה בטלה מנהגא לא בטל ומשו"ה תקנו שהמפטיר יקרא בנביא לא פחות מכ"א פסוקים ויהא קורא בתורה תחלה מפני כבוד התורה וכמ"ש בסימן רפ"ב במ"ב סקכ"ח ויברך המפטיר ז' ברכות [דהיינו שתי ברכות שמברך המפטיר על התורה לפני ולאחריה ואחת על הנביא לפני וארבע לאחריה] כנגד ז' שקראו בתורה:

The Berachot recited after the Haftara reading make reference to important subjects such as Malchut Bet David (the Davidic dynasty), our national redemption, the service in the Bet Hamikdash, glorifying the Name of God, and Siduk Ha'din (affirming the justice of God's judgment), and our Rabbis teach us that these Berachot are equal in importance to the Kaddish. Therefore, mourners within twelve months of the passing of a loved one should try to be given the honor of reading the Haftara, so they can recite the Berachot.

Furthermore, according to the Zohar, reading the Haftara is very beneficial for the soul of a deceased family member around the time of the Yahrtzeit, especially the Shabbat before the date of the Yahrtzeit, which is the day when the soul has the opportunity to be elevated. The Berachot recited over the Haftara and the "Amen" responses are very beneficial for the soul on this Shabbat, and therefore one should try to receive the honor of the Haftara reading on the Shabbat before the Yahrtzeit.

However, the Kaf Ha'hayim (Rav Yaakob Haim Sofer, Baghdad-Israel, 1870-1939) warns that one should not make an argument in the synagogue in order to receive this honor. One brings far greater benefit to the soul of a loved one by avoiding conflict than he does by instigating a quarrel in the synagogue in order to read the Haftara.

בן איש חי שנה שניה פרשת תולדות - כא.
אָבֵל בתוך י"ב חודש על אב ואם, תועיל עליית הבן למפטיר יותר טוב מעליית המשלים, וכ"ש אם הוא **מפטיר** בקרבנות המוספים, וכ"ש אם הוא מפטיר דזכור ופרה, די"א שהם דאורייתא:

כף החיים סימן רפד

(ו) שם. מפטירין בנביא וכו'. אמרו ד"ל באגדה שמת אחד אמר דאינו ניצול מעונשו הקשה עד שבנו יאמר קדיש או יפטיר בנביא, וכתב הריב"ש בחשובה סימן קט"ו דמזה פשט המנהג לומר בנו של מת קדיש בתרא כל י"ב חודש וגם להפטיר בנביא עב"ד הריב"ש, ועתה נתפשט עוד באיזה מקומות דבהגיע תור זמן פטירת אב ואם בכל שנה הבן מפטיר בשבת הקודם. ברכי יוסף אות א'. ועיין ביורה דעה סימן שע"ו סעיף ד' בהגה. ואם יש יאר צייט לשני אנשים בתוך השבוע מי שקודם זכה, ר"ל אם אחד ביום ראשון ואחד ביום שני מי שיש לו ביום ראשון הוא זוכה לעלות מפטיר ביום שבת הקודם. ואם שניהם ביום ראשון, אב קודם לאם. ואם לשניהם אב או לשניהם אם, תלמיד חכם קודם. ואם שניהם תלמידי חכמים, המופלג בחכמה קודם. ואם שניהם שרים, יעשו פשרה. אבל לא להתקוטט ח"ו בעבור זה, כי מלה בסלע משתוקא בתרין, ועל ידי זו השתיקה יהיה יותר נחת רוח לאביו מאשר ידבר ויעלה למפטיר: אה"ח 1234567

כף החיים - מדרשו הר"ם - יחד עם 230 משיב דבר. קובץ חיים בן יצחק פרי"ד מהלכות אורח חיים

The Gemara discusses whether the *maftir*^[21] counts as one of the seven readers:
איבעיא להו — They inquired: מהו שיעלה למנין שבועה — May the *maftir* be counted among the seven prescribed readers?

רב הונא ור' ירמיה בר אבא — This was a dispute between Rav Huna and R' Yirmiyah bar Abba: חד אמר עולה — One says he is counted, וחד אמר אינו עולה — and one says he is not counted.

The Gemara explains the reasons of the disputants:
מאן דאמר עולה — The one who says [the *maftir*] is counted rules this way קרי — because in the final analysis he does read from the Torah portion. Thus, he may be counted as one of the prescribed Torah readers. ומאן דאמר אינו עולה — And the one who says [the *maftir*] is not counted rules this way בדעולא — because of what Ulla said. דאמר עולא — For Ulla said: מפני מה המפטיר בנביא צריך שיקרא בתורה תחלה — Why must the one who reads the haftarah from the Prophets first read from the Torah? מפני כבוד תורה — Out of respect for the Torah.^[22] [This concludes Ulla's teaching.] וכיון דמשום כבוד תורה הוא — Accordingly, since [the *maftir*] reads from the Torah only out of respect for the Torah, but the main reason he was called up was to read from the Prophets, לא סליק למנינא לא סליק — he is not counted as one of the prescribed number of readers. The seven must be persons whose main purpose in being called up was to read from the prescribed portion of the Torah.

The Gemara challenges the opinion that the *maftir* is not counted as one of the seven Torah readers:

מיתיבי — They challenged the opinion that the *maftir* is not counted from the following

Baraisa: המפטיר בנביא לא יפחות מעשרים ואחד פסוקין — THE ONE WHO READS THE HAFTARAH FROM THE PROPHETS SHOULD NOT read a selection of LESS THAN TWENTY-ONE VERSES, כנגד שבועה, שנקראו בתורה — CORRESPONDING TO THE SEVEN WHO have READ THE TORAH.^[23] ואם איתא — Now, if it is so that the *maftir* is not counted as one of the seven readers, but is rather an eighth reader, עשרים וארבעה הויין — then there are twenty-four verses that have been read, not twenty-one.^[24] — ? —

The Gemara answers:
כיין דמשום כבוד תורה הוא — Since it is only out of respect for the Torah that the *maftir* reads from it,

טור אורח חיים הלכות שבת סימן רפב

The Tur and Shulchan Aruch rule that from the letter of the law we follow the opinion that the Maftir can count as man number seven. However the minhag is to have seven olim besides the maftir in order to satisfy the other opinion.

ומפטיר מיבעיא אם עולה או לאו ואסיקנא דעולה לפיכך נוהגין בתענית וביה"כ במנחה ובט' באב שהשלישי מפטיר כיון שעולה למנין ואין יכולין להוסיף על ג'. אבל בשבת ובי"ט ויוה"כ שיכולין להוסיף נוהגין שבשבת, השמיני מפטיר. ובי"ט, הששי. וביוה"כ, השביעי. ואתי שפיר בין למ"ד עולה בין למ"ד אינו עולה שאם עולה והוסיפו עליהם אין לחוש שהרי יכולין להוסיף, ואם אינו עולה הרי כבר קראו שבעה לפניו הלכך קורא שבעה וגומר עמהם הפרשה ואומר קדיש וחוזר וקורא עם המפטיר מה שקרא זה'

שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן רפב סעיף ד

נוהגים לקרות שבעה ולגמור עמהם הפרשה ואומר קדיש, וחוזר וקורא עם המפטיר מה שקרא השביעי.

In a case where the sixth oleh completed the perasha and kadish was recited, then Shulchan Aruch rules to follow the letter of the law and allow the seventh man to read maftir and haftarah. The Semach Sedek quoted below explains, that since it would be out of the ordinary to call up two olim to the same sefer after completion of the perasha and kadish, we follow the letter of the law and we allow the maftir to count as man number seven.

However the Semach Sedek concludes with an unanswered question. The Rambam quoted below as well as the Rif and the Rosh are all posek that if kadish was recited, then even from the letter of the law the maftir cannot count as man number seven.

שולחן ערוך אורח חיים הלכות

שבת סימן רפב סעיף ו

אם טעה ש"צ וסיים הפרשה עם הששי ואמר קדיש, א"צ לקרות עוד אחר אלא יקרא עם המפטיר מה שקרא עם הששי, דקי"ל מפטיר עולה למנין שבעה.

(שולחן ערוך הרב אבל אם לא אמר קדיש עדיין יקרא עוד שביעי מלבד המפטיר כדי לצאת אף להאומרים שהמפטיר אינו עולה למנין ז' כמו שנוהגין ולצאת לדברי הכל)

צמח צדק

אינו עולה ס' ור"ל דבשאריו קדיש אין כדאי לחוש לזה שגלסקך לשנות לקרות אחר הקדיש ב' גברי : אבל מ"מ הדברים תמוהים דהא אדרבה מהרי"ף והרמב"ם והר"ש מצואר בשאריו קדיש קי"ל מדינא שלא יעלה המפטיר למנין שבעה לכ"ע . ונס תימה על האור-ס'

הוציא מהדפוס ירושלים, תש"ס. תוספת, מהדפוס ירושלים, תש"ס. תוספת, מהדפוס ירושלים, תש"ס. תוספת, מהדפוס ירושלים, תש"ס.

רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק יב הלכה יז

וכן מפטיר עולה מהמנין שהרי הוא קורא בתורה, ואם הפסיק שליח ציבור בקדיש בין משלים ובין המפטיר אינו עולה מן המנין

Additional supplements if you finished early:

ילקוט יוסף קצוש"ע אורח חיים סימן רפד - קצת מדיני ההפטרה

ג. צריכים כל הקהל לומר את ההפטרה בלחש יחד עם השליח צבור. [ילקו"י שם עמ' שנב].
ד. מצוה להדר לקרוא את ההפטרה מתוך ספר הכתוב בכתב יד ובקדושה על קלף. ואפילו אם הוא רק ליקוט ההפטרות של שבתות השנה, ואינו ספר נביא שלם. ואם אין שם ספר כזה, עדיף לקרוא ההפטרה בספר נביא שלם (בדפוס), מאשר לקרותה בחומשים הנדפסים. ומכל מקום המנהג פשוט בכל תפוצות ישראל לקרוא ההפטרה בחומשים הנדפסים, והוא מנהג קדמון, ויש להם על מה שיסמוכו, אלא דבמקום שאפשר יש להדר כנזכר. [שם עמוד שנג].
ה. קטן יכול לעלות למפטיר ולקרוא את ההפטרה. ולכתחלה אין להעלות למפטיר אלא מי שיודע לקרוא ההפטרה בעצמו. אולם בדיעבד אם זה שעלה מפטיר אינו יודע לקרוא את ההפטרה, יקרא אדם אחר, ומי שעלה מפטיר יקרא עמו בלחש. אבל לא יקראו שנים ביחד בקול רם, דתרי קלי לא משתמעי.

ילקוט יוסף קצוש"ע אורח חיים סימן רפד - קצת מדיני ההפטרה

ח. אין לענות אמן אחר אמת וצדק שאומרים בברכות שאחר ההפטרה, שאין זה סיום ברכה. וכן אין לענות אמן אחר הנאמרים באמת בברכה שמברכים קודם ההפטרה. [שם]

אבודרהם	שחרית של שבת	ספר
וכפתחו עמרו כל העם, ולאחר קריאת התורה התרו לפתח ולדבר, והוא מלשון יפטירו בשפה, ומלשון פטר רחם, פחות. ויש אומרים שהוא מלשון אין מפטירין לאחר הפסח, לשון סלוק מן הדבר. כלומר אחר שקראו ההפטרה נסתלקו מתפלת יוצר, ומתחילין בתפלת מוסף. וקדם שקורא ההפטרה מכרף:	מכ"א. כגון הפטרת שוכה שהיא קטנה, אינו צריך לקרות יחר. ולכן נקראת הפטרה, לפי שהיו נפטירין בה מקריאת התורה, ורכבו הם כתב טעם אחר. למה נקראת הפטרה, לפי שאמרינן בסוטה בפרק ואלו נאמרינן ולט. א) כיון שנפתח ספר תורה אסור לדבר אפילו בדבר הלכה, שאמרי (נחמיה ח. ה)	ואחר שגוללין ספר תורה קורא ההפטרה, וצריך שיהא בה מענין פרישת היום. ולמה מפטירין בנביאים, לפי שגורו שמר על ישראל שלא יקראו בתורה, וקנגר שכעז שהיו עולין לקרות בתורה, ואין קורים פחות משלשה פסוקים עם כל אחד ואחד תקנו לקרות כ"א פסוקים בנביאים, ולא יפחת מהם, ואם נשלם הענין בפחות

הלכות שבת סימן רפד

סב באר הגולה

רפד דיני הפטרה וכרכותיה, וכו' ד' סעיפים:

א (א) מפטירין (ב) בנביא מענינה של פרשה, ואין פותחין מכ"א פסוקים, אלא אם כן סליק ענינא * כבציר מהכי, כגון עלותיכם ספר על זכתיכם: הגה ודוקא בשבת בעינן כ"א פסוקים, שלשה פסוקים לקל אחר מן

משנה ברורה

והינו משני שבת, ואסורן יהיו כל הפטרות מענין אחר:
א (א) מפטירין, כתב הלבוש: תמהו על שלא ראיתו נוהגין לכתב הפטרות כדון ספר, כי קנה נראה לי שאין יוצאין כלל בקריאת הפטרה בחפשים הנדפסין, מיון שאין נקמין בכל הלכות הפטרות או מגלה, והטעם ומגן אברהם ישוב הפנהג, וסבירא להו דאין שהיא על ידי דפוס וגם על הנר שלא בגלילה, ספר לאנניו, והיטל מקום דעת הפגון אברהם דצריך לקרות הפטרה (ב) מתוך

שער הציון

(ב) וכתב הירושם הנדפסין על ידי הפגון, מוכיב יתר שיקרא הפטרה בחפשי ולא כס: (ג) אם דכפרי-פגרים כתב "ענין", לאו דוקא הוא: (ד) כן משמע בחפשי-שבת: (ה) דקצת הדין יש לומר כזה הרכה, עין באלה רעה, וירוש אין למחיל בין הנהגתו להטל, דהוא בכלל "על לעשות לה". ושעשה לקל צביר לכתב נביאים

הלכות שבת סימן רפד

סג באר הגולה

ו (יב) אין המפטיר מפטיר עד שיגמר (ד) הגולל לגלל הספר-תורה: ז' בשבת שהפרשיות מקברות ז' סוף ל"ט

משנה ברורה

ספר לומר, שבזה לא יטריד לחברו שלא יוכל לשמע, (יג) וגם נכון לכתחלה לעשות כן לקרות בלחש מתוך הספר עם הקורא, ועין בפרי-מגדים דמשמע, ויראה לקרות מלה במלה עם השליח צבור כדי שיצא לקורא, ועין בבאר הלכה מה שכתבנו בשם ש"צ"א אפרים, ועין בספר מעשה ירב שכתב, דהא דקמב הפגון אברהם שיקרא לקרות בלחש מתוך הספר עם הקורא, הינו דוקא כשהקורא קורא מתוך החפשי, אבל כשהקורא מתוך הנביא יקרא הוא לכתוב וכלם יהיו שומעין; ועין שם עוד שכתב, דאם יקרא הכל בקול גם עם הקורא תהיה ברכה הקורא ברכה לבשלה: ז' (יב) אין המפטיר וכו', הינו, שאין ראוי להתחיל לומר הפטרה עד שיגמר וכו', והטעם, כדי שגם הגולל יתן לבו למה שיאמר המפטיר, שחובה היא על כל אדם לשמוע פרשת הפטרה, כמו פרשה שבספר-תורה, וברש"י שם משמע שצריך להקמין עד שיגלל הספר-תורה במטפחותיה, (יד) אין לסלק מעל השלחן ספר הנביאים או החפשי שקורין בו המפטיר עד אחר הברכה, כדי שיקרא וירכב על מה שהפטיר: ז' (יג) שניה, שבה סומיין את הקריאה: (יד) ועין לקמן סימן תבח, לענין הפטרה אמרו וקושים כשהן מקברות, ומה דיני הפטרה:

שער הציון

(ג) חוספת-שבת: (ד) סגן-אברהם: (טו) באר-הגולה וחוספת-שבת, ועין באלה רעה: (טז) מגן-אברהם: (יז) אחרונים: (יח) פרי-מגדים: (יט) עלת-שבת פרשה השנייה-בנסת-הגולה: (כ) וכו':

לבוש

הלכות שבת - סימן רפד

החור

שיכול לישא וליתן עם חבירו, שזה כשעת קריאת הפרשה היה נ"כ אמור כדי לשמוע הקריאה מפי הש"י. וּפְדָה שְׁקוּרֵי התפטר דוקא בנביא ולא בכתובים, י"ל מפני שגם הגויה היתה עליהם ולא על הנביאים, אי נמי משום שכנביאים נמצא מעין ענין כל הפרשיות שבתורה משא"כ בכתובים. ולא נחקנה התפטר אלא בציבור אחד שקראו בספר תורה, כיון שהיתה התפטר במקומה בעת השמיר, אבל ² במקום שאין ספר

תורה אין לקרות התפטר עם הברכות שלפניה ולאחריה דהוי ברכה לבטלה, רק יקראנה בלא ברכה, וכיון שכן שאין קריאת התפטר אלא בציבור, ² תמהתי כל ימי שלא ראיתי באחד מן המקומות שנוהגין לכתוב התפטרות כדן ספר, כמו שכותבין המגילה שקוראין בציבור, כי היה נ"ל שאין יוצאין בציבור כלל בקריאת התפטרות שקוראין בחומשין הנרפסין, [א] כיון שאין נכתבין בכל הלכות הספר תורה או במגילה וצ"ע [א] (א): *

הגהות מוהר"א אזולאי

רפד א] ואני ראיתי בארץ מולדתי בפאם המתוללת בקצת קהילות שנהגו המנהג זה להפסיד בהפטרות הכתובות כדן ספר תורה.

הלכות שבת סימן רפד

ב שבת כ"ד אבות גדול
היסופה ב קראיש
נרדן בשם רמנו יונה
ד מראיש סוף ברכות
ה סנהל כ"ד ר חשבתי
הרד"ש

הקוראים, אכל ביום טוב שקורין חמשה, פני בטי"ו פסוקים (מהרים פאראיית), ולא נתקנה ההפטרות *רק בצבור אחר שקראו בתורה (השוכת הרמב"ן סימן קצט), (ג) *אכל בלאו הכי *אסור לקרות עם הברכות שלפניה ולאחריה, אכל בלא ברכה שרי (כ"ט): ב *אם חל ראש-החדש בשבת (ד) אין המפטיר מזכיר של ראש-החדש כלל. *יש אומרים שאף-על-פי שאינו מזכיר בחתימה של ראש-החדש מזכירין אותו בתוך הברכה, שאומר 'את יום המנוח הזה ואת יום ראש החדש הזה', והמנהג בפסקא הראשונה: ג (ה) 'צריך לכוון לברכות הקוראים בתורה ולברכות המפטיר ויענה (ו) אחריהם (ז) אמן, ויעלו לו להשלים מנין מאה ברכות שחומר מנינם בשבת: ד *קטן יכול להפטיר: הנה (א) קראו למפטיר (ז) מי שאינו יודע לומר ההפטרות, יכול אחר לאמרה, (ח) אבל לכתחלה אסור לעשות כן: ה' *אם נשתתק המפטיר באמצע ההפטרות, הבא לסימה לא יתחיל ממקום שפסק הראשון, אלא צריך לחזור להתחיל ממקום שהתחיל הראשון (ט) כמו בספר-תורה: הנה (י) ושנים (יא) לא יאמרו ההפטרות (ג) בפעם אחת, *דחרי קלי לא משתמעי (ריב"ש סימן לו סנילה דף כא):

באור הלכה

* רק בצבור, ואם התחילו ההפטרות בעשרה וצאו מקצתן, אפלו הכי סתם לנקמה עם ברכותיה, אבל אם יצאו מקצתן קדם שהתחילו ההפטרות, אף שבעת מראית העינים היה צערה אין ספטיירן, ההפטרות נכבד ענין אחר הוא וכן משמע מהשנה מנהל כ"ד עמוד א, והוא כפרי-מנינים: * אכל בלאו הכי הכי וכו', ואף-על-פי שהחלה הפנה היסוד על קריאת הפטרות אפלו בלא קריאת ספר-תורה, וכו' שכתבו במשנה בירנה, עכשיו שנחשבה המנהג לא חקנו לכתוב על הפטרות כי אם אסור קריאת ספר-תורה [פמ"ג]: * אסור לקרות עם הברכות (כו'), עין במשנה בירנה דאם קראו כבר והתנוע להם שמיא פסולה וכו', ואם מתחלה ידעו שהיא פסולה, ולא היה להם אחרת וקראו בה בלא ברכה, ורק כדי שלא משתבח ענין קריאה בפטר, וכו' שכתב הפג"א בקרבן סיימן קמ"ג עמוד ב. משמע ספרי-מנינים ואפלו הכי צריך אחריו להפטיר ולכוון על ההפטרות, אבל בחודשי רבי עיקבאי אינו משמע והבאין זה הרי בלא קרא כלל. ואין להפטיר אחריו בברכה, וכן ספסקרא: * דחרי קלי וכו', עין במשנה בירנה שצ"ד קט"ו יא. *עין בשערי-אפרים שער ט עמוד לג שכתב וזה לשונו: עקר הדין הוא שיהי שעה שלמה למפטיר הוא בלבד יאמר ההפטרות, ונצבור יאמרו גם-כן אחריו בלחש, ובסדר-מנינו נהגו שהכל יאמרו ההפטרות עם המפטיר בחד קול רם, והוא מחזורין ידעה וכוון לבטל המנהג, ולהתחיל יש לנהג שהמפטיר יאמר ההפטרות בקול רם כהקורא בספר-תורה והצבור יאמרו אחריו בלחש, וצ"ל-על-גבי טוב שיהיו עשרה עומדים סמוך להמפטיר שישמעו לקול האומר

משנה ברורה

ונשעם: ספני שפעם אחת גורו גנדה על ישראל שלא יצטקו בתורה, וקראו נביאים שקבעו וברכו עליהם, כנגד השבועה שהיו צריכים לעלות ולקרות בתורה, ולא היו קורין עם כל אהר פחות משלשה פסוקים, והרי בין בלם כ"א פסוקים, לכן אף-על-פי שהגונה בטלה, מנהגו לא בטל, ומשום הכי חקנו שהמפטיר יקרא נביאי לא פחות מכ"א פסוקים, ויהא קורא בתורה תחלה מפני כבוד התורה, וכו' שכתבנו בסימן רפב במשנה ברורה שצ"ח קט"ו כח, וירך המפטיר שבע ברכות ויהיגו שפי ברכות לשכרן המפטיר על התורה לפניו ולאחריה, (ה) ואח"כ על הנביא לפניו וארבע לאחריהן כנגד שבעה שקראו בתורה: (ג) *אכל בלאו הכי. כגון שלא היה להם ספר-תורה לקרות בה. (ו) ואם קראו בספר-תורה ונמצאת אחר הקריאה שהיא פסולה, אפלו הכי ספטיירן אחריה וסבירין הברכות לפניו ולאחריה. ועין בבאור הלכה, אם אין ערוב שיוכלו להביא הנביא או התקשו בבית-ההקנסת להפטיר, (ז) הולכין צערה ומפטיירן בבית שמנת שם, ובכרפת הפטרות גם-כן, דהרי סבל קיום בתורה תחלה אף-על-פי שלא היה באתו מקום: ב (ד) אין המפטיר וכו', דאלמלא שכתב אין נביא בראש-החדש, הקריאה הנביא הוא רק משום שכתב:

ג (ה) צריך לכוון. ועל-כן המצוה על העולים שיברכו בקול רם, כדי שכל הקהל ישמעו ויכולו לענות אמן: (ו) אחריהם אמן. וצ"ל-ידי עניה אמן, חשוב כאלו היה כבוד לצעמו. אין לצנות אמן (פ) אחר 'אמת וצדק' שאומרים בברכות שאמר הפטרות, שאין זה סיוע ברכה, וכן אין לענות אמן (ט) אחר 'הנאמרים באהבה' שנאמר בברכה שלפני ההפטרות, והוא גם-כן ברכה אחת עם מה שאמר אחריו 'ברוך אתה ה' הבורח בתורה', (ז) דונו היא חתימתה: ד (ז) מי שאינו יודע וכו', הינו, שקרא מתחלה הקטן בתורה לשם מסטייר, ואחריו נמצא שאין יודע לומר ההפטרות, וכן בגדול כי האי גונא, (י) יכול אחר לומר ההפטרות וברכותיה, דאף שפגנו שהמפטיר יקרא בתורה תחלה מפני כבוד התורה, סבל מקום בריבוי אקרינון שגם בזה איבא כבוד לתורה, שנבר הדבר שקרא בתורה בתחלה לשם מסטייר, שהרי הפסיק בבריש מקדם, והפרי-מנינים נכתב, דאם: יכול על-קלי-ענינים לומר מלה במלה בשמקורין אוחו, טוב יותר שהוא עצמו שקרא בתורה לשם מסטייר יאמר אחריו ההפטרות וברכותיה גם-כן: (ה) אבל לכתחלה וכו', הינו שאין קורין למפטיר מי שלא ידע אחריו לקרות ההפטרות גם-כן, ובכוננו שהמנהג בבמה מקומות לכתב נביאים על קלף ובגלילה בספר-תורה, ואם-כן הקורא נביא הוא מוציא כל הצבור בקריאת ספר-תורה, (י) ולכן אפלו לכתחלה סתם לקרות למפטיר אפלו מי שאינו יודע לקרות נביא בעצמו, והוא יאמר כל הברכות, והשליח-צבור יקרא ההפטרות כמו שקורא בספר-תורה [ח"א]: ה (ט) כמו בספר-תורה, וילענין ברכה לפניו, יש דעות בריש סימן קמ, עין שם השעם,

והוא הדין הנ"א, ועין ספרי-מגדים שכתב דפסק ברכות להקל, ועין כמה שכתבנו בסימן קמ בבאור הלכה, ועין שם בסעיף א בהג"ה, דאפלו במקום שהשליח-צבור קורא בספר-תורה, גם-כן הדין דצריך להתחיל ממקום שהתחיל הראשון, והוא הדין כאן: (י) ושנים וכו', גם לא יהיה נקרא ההפטרות על-ידי שנים, דהינו שאמר יקרא פסוק אחד והשני שיתק ער שפסוקים הפסוק ואחריו קורא השני פסוק אחר, כי המפטיר שקרא בתורה צריך שיקרא הוא לבד כל ההפטרות [ע"ט]: (יא) לא יאמרו. עין במגן-אברהם דנדבא בקול רם, אבל בלחש

שער הציון

דקלף ברין, אבל כנצ"א העובר שהיכלת בדם, יש להם לכתב נביאים הדין, ובפרש ביטונו שספריין הרבה כסף על תכשיטי בית-ההקנסת שאין נחזין כל-כד, ובכוננו לשם-יששים כדי לקים 'זה אלי ואנוהו', כנראה מצוה להתנאות במתיבת נביאים הקרויים: (ה) דברכת 'אשר בחר נביאים טובים' וברכת 'ברוך אתה ה' הבורח בתורה וכו' ברכה אחת היא, כמו שכתבו הפוסקים: (ו) בית-יוסף: (ז) מגן-אברהם: (ח) טור: (ט) אחרונים: (י) ולכן אין בה סליחת: (יא) ספרי-מגדים בבאור דברי הפג"א בקרבן, וכן משמע מהג"א ושי"א שכן פרוש השלחן-ערוך: (יב) ועין בסימן רפב בבאור הלכה, לענין אם הקטן אינו יכול לומר מלה במלה עם הש"י מחוץ התקב: